

6 Конституції України з огляду на ту обставину, що глава держави не належить до жодної з передбачених у цій статті гілок влади.

Вирішення усіх вищезазначених проблем конституційно-правового статусу глави держави варто було б закріпити та уточнити на законодавчому рівні в Конституції України, а також шляхом прийняття Закону України «Про Президента України» із одночасним внесенням змін до п. 31 статті 106 Конституції України з вказівкою на те, що Президент України може здійснювати інші повноваження, визначені не лише Конституцією, а й законами України.

Література

1. Бисага Ю. М., Чечерський В. І. Конституційно-процесуальне право: навч. посіб. – Ужгород, 2003. – 206 с.
2. Колодій А. М., Олійник А. Ю. Державне будівництво і місцеве самоврядування в Україні: підруч. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 504 с.
3. Муніципальне право України: підручник / В. Ф. Погорілко, О. Ф. Фрицький, М. О. Баймуратов та ін.; За ред. В. Ф. Погорілка, О. Ф. Фрицького. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 592 с.

УДК 378:374 (043.2)

Коновалов С. А., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Нашинець-Наумова А. Ю., к.ю.н.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ В СФЕРІ ТРАНСПОРТНОГО ПРАВА

Проблема забезпечення інформаційної безпеки в сфері транспортного права багатопланова і повинна розглядатися з різних сторін. Можна виділити три головні напрями аналізу цієї проблеми. Перший напрям – це соціальний аспект проблеми. Він полягає в тому, що в умовах науково-технічної революції росте небезпека помилок людей в їх безпосередній діяльності. Другий напрям проблеми характеризується потенціалом організаційних можливостей у рамках тієї або іншої системи господарювання. Значний спад активності в громадській і виробничих сферах життя нашого суспільства не міг не позначитися на уповільненні темпу зростання рівня безпеки. І, нарешті, третій напрям. Він складає науковий зміст проблеми забезпечення інформаційної безпеки в сфері транспортного права.

В Україні на основі розробки питань безпеки в 2003 році було прийнято Закон «Про основи національної безпеки України», де поняття безпеки трактується як «захищеність життєво важливих інтересів людини й громадянина, суспільства й держави, за якої забезпечуються постійний розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання й нейтралізація реальних і потенційних загроз національним інтересам». Згідно зі ст. 5 Закону суб'єктом, що забезпечує національну безпеку, є міністерства (в тому числі Міністерство внутрішніх справ, завданням якого є боротьба з поширенням корупції, хабарництва в органах державної влади, зрощування бізнесу з політикою, боротьба з організованою злочинною діяльністю, детінізація національної економіки тощо). Причому перед Міністерством внутрішніх справ як суб'єктом забезпечення національної безпеки поставлено завдання зі здійснення систематичного моніторингу впливу на національну безпеку процесів, які відбуваються в суспільстві [2].

Національні інтереси в транспортній сфері забезпечують інститути державної влади, що здійснюють свої функції у взаємодії з діючими на основі Конституції й законодавства України громадськими організаціями, суб'єктами транспортної інфраструктури, спеціалізованими органами у сфері транспортної безпеки та правоохоронних органів. До національних інтересів у транспортній сфері належить: задоволення потреб особи, суспільства й держави в сучасному спектрі транспортних послуг; досягнення шляхом технічного переозброєння й модернізації транспортного комплексу високої економічної ефективності й безпеки транспортного процесу, доступності транспортних послуг на рівні, що гарантує соціальну стабільність, розвиток міжрегіональних зв'язків і національного ринку праці, а також безперервності надання транспортних послуг; відповідність безпеки транспортної системи України рівню міжнародних стандартів, що є необхідною умовою реалізації транзитного потенціалу транспортного комплексу, розвитку експортно-імпортних послуг.

Надійне забезпечення інформаційної безпеки на транспорті стало для багатьох країн світу, в тому числі й для України, одним з найактуальніших завдань. Це обумовлено низкою факторів: загальним погіршенням економічних показників роботи залізничного транспорту; активізацією національних і транснаціональних форм організованої злочинності, що спеціалізуються на незаконних зовнішньоекономічних операціях, контрабанді, нелегальній міграції, незаконному обігу наркотиків, зброї, боєприпасів, вибухових речовин та використовують транспортні артерії в своїх злочинних цілях; безперервним поширенням інших форм неправомірного втручання у функціонування транспортного комплексу (блокування транспортних шляхів, транспортних засобів, розкрадання й

хуліганство на транспорті й т. ін.), що призводить до аварій і дестабілізації його роботи; зростанням на українському транспорті кількості аварій та інших надзвичайних ситуацій, обумовлених не лише порушенням правил експлуатації технічних систем, але й фізичним станом цих систем – високим ступенем зношеності та їх технічною недосконалістю [3, с. 13].

Таким чином, забезпечення інформаційної безпеки в сфері транспортного права можна визначити як результат комплексної діяльності по створенню системи виявлення, відвертання і захисту від небезпек, загрозливих її структурі, ресурсам і діяльності в цілому. Система забезпечення інформаційної безпеки в сфері транспортного права включає, адміністративну, цивільну та програмно-технічну підсистеми. У рамках кожної з них реалізується низка заходів по боротьбі із загрозами внутрішнього і зовнішнього характеру. Причому ступінь бажаної безпеки не повинен нести в собі загрозу блокування нормальній діяльності підприємств транспорту.

Література

1. Стахов А. И. Административно-публичное обеспечение безопасности в Российской Федерации / А. И. Стахов: автореф. дис. на соиск. научн. степени докт. юрид. наук: 12.00.14. – Москва, 2007. – 20 с.

2. Про основи національної безпеки України: Закон України від 19 червня 2003 р. № 964-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.

3. Шелухін М. Л. Загрози економічної безпеки в транспортній сфері: визначення та класифікація / М. Л. Шелухін // Часопис Академії адвокатури України. – 2011. – № 3 (12) – С. 11-17.

УДК 342.5 (043.2)

Корженівська Т. В., Степанківська Н. А.,

студентки,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

УПОВНОВАЖЕНИЙ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ, ЯК ГАРАНТ ДОТРИМАННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Конституція України визнає людину, її життя, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю (ст. 3) та встановлює, що права і свободи людини і громадянина визначають зміст і спрямованість діяльності не тільки органів державної влади, але й місцевого